

gaar hen og køber et Stykke Jord paa Spekulation. Vi vide jo, at der er tabt Millionvis i Esbjerg i de senere Aar; vi have saamænd Bønder i Snesevis ude i Vestjylland, som haardt maa føle, hvad det vil sige at rejse til Esbjerg og spekulere i Jord. De have indkøbt Jord til uhyre store Priser, medens der var opadgaende Konjunkturer, og nu sidde de med Jorden og Smerten og de store Renter, som de maa blive ved at svare. Det kan naturligvis være, at om 10—20 Aar vil Esbjerg blive meget større, end den nu er, og der kan komme andre Forhold, og det kan godt være, at de paagældende kunne faa det, som de have givet ud for deres Jord, ind igen, men alle de Renter, de have svaret i de mange Aar, ere tabte. At denne gode Mand bærer sig ad ligesom saa mange andre, at han spekulerer for derved at tjene nogle Penge, det er en ærlig Sag. Han køber under opadgaende Konjunkturer i Nærheden af, hvor Jernbanen skal komme, men saa gaar det saa uheldigt, at den Tid kommer, da der er nedadgaende Konjunkturer i Esbjerg, saa at der ikke kan sælges Jord. Naar man ser denne Sag i Belysning af, at der sidder mange Hundrede i Øjeblikket i Esbjerg og dens Omegn, som daglig tabe Penge, fordi de have købt Jord, som nu ikke kan sælges og som de derfor nu maa svare høje Renter for, saa er denne Mand sluppet meget billigt derfra, naar han er bleven Jorden kvit for den Pris, som han selv har givet for den. Det kan godt være, at Manden, hvis Tiden havde været ham gunstig, kunde have tjent sig en Formue derved, men nu har han ingen Ting tjent, og det kan jo være kedeligt nok for Manden. Jeg er ikke sikker paa, at dette Tilfælde her er et af de vanskeligste og et af dem, hvor der er sket størst Uret. Man maa jo vide, at naar en Mand køber paa Spekulation, og det gaar galt, kan Staten ikke gøre derfor. Jeg vil sige til det ærede Medlem, at jeg er enig med ham i Princippet, at disse Ekspropriationskommissioner, som ere inappellable, i denne Form ere meget uheldige, og at der mange Gange sker stor Uret derved. Men naar Folk skulle afhænde Jord til Staten, bilde de sig ind, at de kunne faa, hvad det skal være, saa tage de intet Hensyn, og det har Ministeren jo ogsaa berørt. Det kan som sagt godt være, at der her er noget, der bør forandres. Jeg har tidligere været blandt dem, der vilde have det forandret, men det lykkedes mig ikke. Jeg mener, at i saadanne Taksationskom-

missioner skulle ikke de, der ekspropriere Jorden, have født Flertal, der skulde ogsaa være Folk fra den vedkommende Mands Side, dem, som kunde tale hans Sag, saaledes som vi have faaet det i Loven om Udvidelse af bestaaende Jernbaneanlæg. Der er det saaledes, at naar der er over 5 Lødsjere, have disse Lov til af en Kommission paa 5 Medlemmer at vælge 2, Staten vælger 1 og Amtsraadet vælger 2, saaledes at de vedkommende Lødsjere have et Forsvar i Kommissionen; hvad de ikke have nu. Det er jo meget rosværdigt, at det ærede Medlem kæmper ivrigt for at gavne en af sine Vælgere, det er ikke mere end billigt, men som Stillingen er i Øjeblikket, maa jeg dog bede ham om at tage sit Ændringsforslag tilbage, thi vi kunne ikke henvise dette Andragende af Hensyn til den bestaaende Lov. Det er umuligt, thi den ærede Minister vilde øjeblikkelig rejse sig og sige, at han ikke kunde tage imod dette Ændringsforslag, og at det vilde stride imod Loven. Det er jo meget kedeligt, at Manden ikke tjente sig nogle Penge paa den Jord, det var jo rart, om han kunde have gjort det, men vi kunne intet gøre derfor.

Bluhme: Efter de Udtalelser, der ere faldne fra Ministeren og den ærede Ordfører, har jeg ikke stor Udsigt til at faa det af mig fremsatte Forslag gennemført her i Tinget. Jeg skal anerkende, at Ministeren har fuldstændig Ret i, at saaledes som Loven er, staar han uden Bemyndigelse til at imødekomme Andragendet. Men som jeg tillod mig at sige før, staar Finansudvalget jo noget anderledes. Hvis det var nødvendigt at holde sig til den juridiske Ret, behøvede vi jo ikke at gaa til andre end til Ministeren med vore Andragender, jeg henstiller derfor til Finansudvalget, om det ikke var muligt at tage nogle Billighedshensyn. Nu er jeg ganske enig i Almindelighed i de Betragtninger, som den ærede Ordfører anstillede, men med Hensyn til dette specielle Tilfælde vil jeg sige, at den Mand kommer ikke ind under den Kategori, som han nævnedes, idet de Jorder, hvorom der her er Tale, ere købt, længe før den saakaldte Spekulationsperiode forelaa i Esbjerg, og de have aldeles bestemt en anden Værdi end den, Spekulationstiden gav dem, de ere holdte fuldstændig i den Værdi, som de havde, den Gang de bleve købt, og man havde begrundet Ret til at vente, at de gik fremad. Thi det forholder sig ikke som den ærede Ordfører siger, at de vare købt i Haab om, at der skulde komme en Jernbanesta-